

Foóng Xự Ăn Cưới

Người Việt Nam ta thường nói “Đi Ăn Đám Cưới”. Cũng có người nói “Đi Ăn Cưới”. Lại có người bảo “Đi Dự Đám Cưới”. Trong ba cụm chữ liệt kê trên thấy có hai chữ “Ăn” là “Ăn Đám Cưới” và “Ăn Cưới”. Mà “Đi Dự Đám Cưới” là phải “Ăn” ngoài việc chúc mừng cho đôi trẻ “Trăm Năm Hạnh Phúc” và chúc cho hai họ đều có “Dâu Hiền Rể Quý”.

Cuối tuần rồi, hôm 14 tháng 10 vợ chồng tui được mời “Đi Ăn Cưới”. Người mời là ông bạn tên Trần Trí – một đồng môn từ viện đại học Đà Lạt hồi năm – tức là lâu lắm rồi. Cách nay một năm ông bạn Trần Trí đã mời tui bằng miệng và có nhắc là phải tránh ngày này, không được đi đâu cũng không tham dự các sinh hoạt khác – có nghĩa là tôi “phải có mặt” trong đám cưới này vì ông là “đầu tiên” của đám cưới. Ông là “ông nội” của đứa cháu gái tên Victoria sẽ lên xe bông đi lấy chồng. Rồi sáu tháng sau tui nhận được thiệp mời đi “Ăn Cưới”. Tôi phải viết lên một tờ giấy “Ngày 14 tháng 10 – 2023 đi ăn cưới cháu của ông nội Trần Trí” và dán ngay phía dưới chiếc desktop để mỗi ngày nhìn thấy mà nhớ. Lý do là dạo này trí nhớ của tui ưa đi phiêu lưu đó đây nên lắm lúc quên bẵng chuyện này chuyện nọ. Nếu quên không đi dự đám cưới này chắc sẽ gặp nhiều rắc rối với ông Trần Trí dài dài về sau.

Theo thông lệ – hay nói cho có vẻ “văn hoa” một tí là “theo tập tục” nếu không muốn nói là “theo truyền thống” của tuyệt đại đa số người Việt nơi thành phố tui ở thì: Nếu đám cưới mời 6 giờ chiều thì đến giờ đó tui mới tà tà đóng bộ và khoảng 6 giờ 30 phút mới lên xe lái đến địa điểm tổ chức đám cưới. Thường thì mất 30 phút mới đến địa điểm ăn cưới, tức là 7 giờ tui có mặt. Sau khi tay bắt mặt mừng với người “đầu tiên” rồi đứng chung với cô dâu chú rể để chụp một tấm hình kỷ niệm trước khi được vô bên trong hội trường và được chỉ chỗ cho chỗ ngồi. Nhìn quanh hội trường thì thấy mới có khoảng một phần ba số người đến dự. Thế là phải đợi phải chờ từ một tiếng đến một tiếng rưỡi nữa thì ông hoặc bà MC mới bắt đầu lên tiếng mời bà con cô bác chuẩn bị. Tóm lại: thiệp mời ghi 6 giờ thì 7 giờ hoặc 7 rưỡi mới bắt đầu, lắm khi là 8 giờ. Trong thời gian chờ đợi thì mọi người “ngồi chơi xơi nước lạnh” và tán gẫu đủ thứ chuyện trên cỏi đời...

Đám cưới cháu nội gái của ông nội Trần Trí mời lúc 5 giờ 30. Theo thông lệ nên 5 giờ 30 tui mới đề xe nổ và lái thẳng đến nhà hàng Kim Sơn chừng 30 phút. Lái vào bãi đậu xe rộng mênh mông mọi ngày thì thấy xe đậu đầy khắp. Thế là tui bèn lái đến khu Valet Parking để gửi xe rồi leo lên cầu thang đến bên ngoài phòng cưới. Gặp ông nội Trần Trí bắt tay một cái rồi đến đứng và cố toe miệng ra cười để được chụp một tấm hình với cô dâu chú rể. Sau đó được đưa đến ngồi vào bàn số 5. Trong đầu tui nghĩ ngay đến thảm trạng là phen này mình sẽ được (bị?) ngồi sát hai cái loa (speakers) như nhiều lần trước đây đi ăn cưới. Sau khi bắt tay mấy bạn đồng môn đồng lứa thì tui nghe có ôn phát biểu như ri: *“Ông nội Trần Trí chắc biết mấy ông già bị điếc hoặc lảng tai nên sắp cho ngồi gần loa để nghe cho rõ. Thương bạn như ông nội Trần Trí đến thế thì đáng được tuyên dương và noi theo lắm chứ...”*

Vui thấy các bạn đồng môn Thụ Nhân đã có mặt và ngồi gần kín hai bàn số 4 và 5, tổng cộng có 10 cặp nhưng thiếu một người là phu nhân của Trần Văn Lược bị cảm cúm sao đó nên không dự. Nhìn một vòng từ trái sang phải hội trường rộng lớn chứa bảy tám trăm người thì tui khá ngạc nhiên vì hầu hết mọi chỗ ngồi đã có người đặt bàn tọa, chỉ còn ít ghế trống. Vì mọi người đến khá đông đủ nên vị nữ MC dẫn vào chương trình sớm nghĩa là bắt đầu lúc 7 giờ 30! Mở đầu là màn giới thiệu bà con hai họ, ông bà nội ngoại, cô dì chú bác, cậu mợ, chú thím, anh em, cháu chắt từ mọi phương trời đến.

Tui chưa dự đám cưới nào mà danh sách giới thiệu dài như đám cưới này. Cũng may là vị MC nói ngắn gọn chứ không câu giờ hay bàn ra tán vào gì thêm. Đến phiên ông nội Trần Trí phát biểu hoa lá cành cũng rất xôm tụ. Cuối cùng là cô dâu chú rể cùng một đoàn phụ dâu phụ rể nhảy ra sàn sân khấu để trình diễn bà con trông rất vui mắt. Trong khi mọi người ăn uống thì có vài màn biểu diễn của các bạn trẻ, tuyệt nhiên không thấy có chương trình văn nghệ do các anh chị xồn xồn và các bác các chú già khú lên hát những bài kiểu như “Lâu Đài Tình Ái...” hoặc các liên khúc Bolero nghe chán không chịu nổi. Rất mừng vì hai lỗ tai không bị tra tấn như lối nói của những vị “chưa điếc”. Nói chung các nghi thức của đám cưới diễn ra đầy đủ và có rượu có bia ai muốn uống thứ gì thì uống cho đỡ mặt tía tai rồi chuyện trò cười đùa vui vẻ. Theo tui: đám cưới của bọn trẻ hà có gì phải hát hò những bài nghe ra chúng chẳng hiểu mô tê rằng rứa chi cả! Tui ủng hộ đám cưới kiểu này. Cám ơn ông nội Trần Trí...

Có chuyện vui một: Lúc tiệc gần tàn thì thấy ông Thụ Nhân Nguyễn Sĩ Đầu đứng dậy và rời khỏi phòng cưới. Tưởng ông này về sớm nhưng chỉ năm phút sau lại thấy ông trở lại và hai tay bê ba cái túi lớn vào đặt ngay lên bàn. Các “đại học sĩ” đang thắc mắc về ba chiếc túi thì “đại học Sĩ Đầu” lôi từ ba túi ra một mớ gói không biết chứa gì bên trong nhưng được bọc kín bằng giấy báo. Tiếp đến là “đại học Sĩ Đầu” đích thân trao cho mỗi cặp Thụ Nhân

hai gói, mỗi gói to kèn bằng cái bắp chuối sứ. Chẳng ai hiểu bên trong là thứ gì thì “đại học Sĩ Đẩu” hùng hồn tuyên bố: *“Đây là ‘cây nhà lá vườn’ từ Dallas mang xuống tặng bà con phe mình ăn chơi, ăn cho nhuận trường...”*. Thế là phe ta ôm bụng mà cười đến chừng mười phút hơn và khi mở các gói giấy ra thì thấy toàn là “trái đậu bắp”, ai nấy sờ vào thì thấy nó mềm mềm mới biết nó được bỏ tủ đá lâu ngày trước khi đi chu du về Houston. Cái hay tuyệt vời của “đại học Sĩ Đẩu” là biết bà còn ở Houston đang bị bệnh táo bón! Hay quá là hay! Ngoài ra “đại học Sĩ Đẩu” còn móc từ trong túi áo vest ra hai trái đậu bắp dài đã khô rúm, đầu to đầu nhỏ rồi phất lên cho mọi người thấy và tuyên bố: *“nếu anh chị nào muốn ăn thêm đậu bắp giống ‘đại học Sĩ Đẩu’ này thì lấy hạt mà gieo, tha hồ mà ăn...ăn mút mùa lệ thu luôn...”*. Dĩ nhiên là có các cụ ôm bụng cười không muốn dứt khi cụ Lê Viết Võ cầm trái đậu bắp teo khô phất phất cho mọi người cùng chiêm ngưỡng (hình dưới, bên phải)

Có chuyện vui hai: Hai bàn số 4 và 5 được ông nội Trần Trí dành cho 10 cặp Thụ Nhân: Lê Cảnh Thạnh, Vũ Đỗ Hồng, Nguyễn Sĩ Đẩu, Lê Tuấn, Nguyễn Văn Năm (tức 5 Lửa), Bành Trung Tâm, Phan Trọng Hân, Lê Viết Võ, Hoàng Kim Châu, Trần Văn Lược (solo). Trong lúc ăn uống trò chuyện tui thấy có một cặp gồm hai cụ trai thỉnh thoảng lại chụm đầu vào nhau, nói cho đúng

là hai má kề nhau để nói chuyện. Một cụ mắt lim dim nói trong khi cụ kia thì mắt mở to để lắng nghe (?). Khi cụ lim dim mắt ngưng nói thì cụ mở mắt gật đầu lia lịa có kèm theo nụ cười mỉm chi. Rồi đến phiên cụ mở mắt nói và cụ kia lại nhắm mắt lim dim để nghe. Lúc bắt tay ra về tui hỏi cụ lim dim mắt: “ông và cụ kia nói chuyện gì mà đặc ý cười như thế thì được trả lời: *“Có nghe mẹ gì đâu!!!”* Tui xoay qua hỏi cụ mở mắt: Thế ông và cụ kia nói chuyện gì có vẻ tâm đắc quá zậy thì cụ trợn mắt to nhìn thẳng vào tui rồi phán: *“Có nghe mẹ gì đâu!!!”*.

Chia tay sau tiệc cưới, tui ra về mang theo bốn cái vui. Vui thứ nhất vì cháu gái của ông nội “Đại Học Sĩ Trí” lên xe bông. Vui thứ hai là được ôm một mớ đậu bắp mang về nhà ăn tà tà không biết bao giờ mới hết. Vui thứ ba là thấy hai cụ điếc trò chuyện rất tâm đắc với nhau. Vui thứ tư là hy vọng qua năm 2024 “Ông Nội Trí” sẽ được thăng cấp lên thành “Ông Cố Nội Trí”.

Phong Châu

Ghi chú: Hình ảnh được đăng trong bài này chưa được phép của ông ngoại Phan Trọng Hân. Sẽ viết đơn xin phép sau...